

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže, soudce Mgr. Bc. Jana Schneeweise a soudkyně Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobkyně: **Accounting shine, s.r.o.**, IČO: 256 29 581
se sídlem Revoluční 8, Praha 1
zastoupená daňovým poradcem FISCALIS s.r.o., IČO: 261 23 258
se sídlem U Klubovny 914, Praha 5

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
se sídlem Masarykova 31, Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24. 1. 2023, č. j. 1164/23/5300-21444-712211

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a průběh daňového řízení

1. Žalobkyně se žalobou domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), kterým byla zamítnuta odvolání žalobkyně a současně byly potvrzeny dodatečné platební výměry Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 2. 2. 2022, č. j. 833750/22/2001-52524-106004, č. j. 833857/22/2001-52524-106004 a č. j. 833943/22/2001-52524-106004 (dále jen „dodatečné platební výměry“). Dodatečnými platebními výměry byla žalobkyni doměřena daň z přidané hodnoty (dále jen „DPH“) za zdaňovací období březen až květen 2019 a stanovena povinnost uhradit penále.

2. Ze správního spisu soud zjistil, že dne 25. 2. 2020 zahájil Finanční úřad pro kraj Vysočina (dále jen „správce daně“) u žalobkyně daňovou kontrolu za výše uvedená zdaňovací období. V jejich rámci byla prověřována deklarovaná zdanitelná plnění přijatá žalobkyní v podobě ekonomického poradenství, administrativní činnosti a likvidace dokumentů od TNHFrM s.r.o., a v podobě ekonomického poradenství, inventarizace a přípravy a provedení archivace dokumentů od SIPBB s.r.o. Správce daně ve zprávě o daňové kontrole dospěl k závěru, že žalobkyně neodstranila pochybnosti stran shora uvedených plnění a neprokázala ve vztahu k nim splnění podmínek pro vznik nároku na odpočet DPH (konkrétně neprokázala, že tato plnění skutečně přijala). Na základě zprávy o daňové kontrole vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu dodatečné platební výměry, které byly k odvoláním žalobkyně potvrzeny napadeným rozhodnutím.
3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatoval, že žalobkyně neprokázala, že zdanitelná plnění skutečně přijala, a neodstranila s tím související pochybnosti. Ty v sobě zahrnují taktéž pochybnosti o deklarovaných dodavatelích, předmětu, rozsahu, způsobu a použití uvedených plnění. Svědčí tom zejména následující zjištění: v obchodním rejstříku byly jako osoby ovládající deklarované dodavatele uvedeny neexistující osoby (Michal Gonda a Richard Medo), které nechal zapsat jako jednatele a společníky deklarovaných dodavatelů na základě padělaných dokladů totožnosti se svou fotografií V. H.; nebylo zjištěno personální zázemí deklarovaných dodavatelů pro uskutečnění zdanitelných plnění (u TNHFrM s.r.o. nebyl zjištěn žádný zaměstnanec, u SIPBB s.r.o. jeden); za deklarované dodavatele měl jednat V. H., žalobkyně však k tomu nedoložila odpovídající plnou moc či jiné oprávnění (nebylo prokázáno, že za deklarované dodavatele byl oprávněn jednat), přičemž V. H. byl navíc v rozhodné době v pracovní neschopnosti a tvrzení žalobkyně o fakticitě plnění nepotvrdil, nýbrž zpochybnil.
4. Uvedené pochybnosti dále umocňuje skutečnost, že žalobkyně ohledně uskutečnění předmětných plnění kromě formálních důkazních prostředků (v podobě evidence pro účely DPH, daňových dokladů, platebních dokladů a dokladu o započtení pohledávek), které byly příliš obecné a neprůkazné či nevěrohodné, žádné důkazy nepředložila. V rámci odvolacího řízení předložila návrh na doplnění dokazování opožděně a podle § 115 odst. 4 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění (dále jen „daňový řád“) se k takovému návrhu nepřihlíží. Přesto jej žalovaný s ohledem na zásadu vstřícnosti hodnotil. Jednalo se o čestné prohlášení V. M., v němž prohlásil, že V. H. navštěvoval kancelář žalobkyně v období let 2018 a 2019, přičemž V. M. jej přepravoval z Brna do Prahy a ví, že jednání souvisela i s deklarovanými plněními. Z prohlášení vyplývá, že V. M. na předmětných zdanitelných plněních nijak neparticipoval, a nemůže tak (stejně jako jeho případná výpověď) odstranit pochybnosti ohledně fakticity plnění. Pochybnosti o věrohodnosti čestného prohlášení zakládá skutečnost, že V. H. v rámci svědecké výpovědi ani na základě dotazu na osoby pomáhající mu s předmětnými plněními V. M. nezmínil a žalobkyně daný důkazní prostředek navrhla až v rámci odvolacího řízení, ač v řízení před správcem daně tvrdila, že jí nejsou spolupracovníci deklarovaných dodavatelů či V. H. známi (zmínila pouze „slečnu Elišku“). Ani řada písemností (včetně čestných prohlášení pracovníků a odběratelů žalobkyně) předložených žalobkyní neprokazuje, že byla pro žalobkyni opravdu uskutečněna deklarovaná plnění konkrétního obsahu a konkrétního rozsahu, a to deklarovanými dodavateli.
5. K odvolacímu důvodu vymezenému odkazem na předchozí podání žalobkyně žalovaný uvedl, že v odvolání je třeba konkrétně formulovat odvolací důvody proti dodatečným

platebním výměřům, přičemž tyto z povahy věci nemohou být obsaženy v podáních předcházejících vydání dodatečných platebních výměřů, neboť nesměřují proti jejich obsahu (resp. zprávy o daňové kontrole). Bylo třeba výslovně uvést důvody nesprávnosti dodatečných platebních výměřů.

6. Žalobkyně tedy neunesla své důkazní břemeno ve smyslu § 92 daňového řádu ohledně splnění podmínek pro přiznání nároku na odpočet na DPH ve smyslu § 72 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění (dále jen „ZDPH“), a neodstranila konkrétní vážné a důvodné pochybnosti o uskutečnění deklarovaných plnění. V reakci na judikaturu ve věci Kemwater žalovaný uzavřel, že žalobkyně neprokázala faktické uskutečnění deklarovaných plnění, a bylo tedy bezpředmětné zkoumat, zda měla být přijata od dodavatelů uvedených v daňových dokladech, či od jiných plátců DPH.

II. Žaloba

7. Žalobkyně v žalobě rozporovala závěr žalovaného, že nebyla prokázána fakticita plnění, přičemž namítla, že na její související argumentaci nebylo ze strany žalovaného adekvátně reagováno.
8. V prvním žalobním bodě konkrétněji namítala, že skutečnost, že v obchodním rejstříku byly jako osoby ovládající deklarované dodavatele uvedeny neexistující osoby, které nechal zapsat na základě padělaných dokladů V. H., nesvědčí o zpochybnění fakticity plnění. Dodavatelské společnosti existovaly a plně je ovládal a jednal za ně V. H., nic tedy nebránilo tomu, aby fakticky poskytovaly předmětné služby.
9. K tomu, že u deklarovaných dodavatelů nebylo zjištěno dostatečné personální zázemí, žalobkyně v druhém žalobním bodě uvedla, že nebylo součástí jejího důkazního břemene prokazovat, jakým způsobem si tito opatrovali pracovní sílu. Předmětná plnění žalobkyni poskytoval sám V. H., případně další osoby na základě (možného) ujednání s ním (prokázána byla činnost „slečny E.“). Absence zjištění o personálním zázemí nemá žádnou hodnotu, tu by mělo až zjištění o vyloučení existence takového zázemí deklarovaných dodavatelů.
10. Ve třetím žalobním bodě žalobkyně polemizovala s tvrzením, že za deklarované dodavatele s ní měl dle jejího tvrzení jednat V. H., avšak nedoložila k tomu plnou moc či jiné oprávnění. Vliv této otázky na fakticitu plnění není dle názoru žalobkyně zřejmý. V daňovém a předtím v trestním řízení bylo prokázáno, že V. H. za deklarované dodavatele skutečně jednal a pod falešnou totožností je zcela ovládal. Žalobkyně tedy jeho jednání deklarovaným dodavatelům přičítala oprávněně.
11. Podle čtvrtého žalobního bodu deklarovaná pracovní neschopnost V. H. v rozhodném období nijak nedokládala překážku ve skutečném výkonu práce (jeho či jiných pracovníků). Žalovaný neprokázal, že V. H. skutečně v práci omezen byl, a to významně a po celou dobu (naopak se účastnil pracovních schůzek a i jinak práci vykonával).
12. Pátý žalobní bod se týkal výpovědi V. H. Ten pravděpodobně neuvedl detaily obchodní spolupráce, protože k tomu nebyl vzhledem ke své trestné činnosti a nezaplacení daně z předmětných plnění ochoten, a jednalo se tak o nevěrohodnou osobu, což žalovaný nereflektoval. Jednotlivé žalovaným uvedené a (nesprávně) hodnocené body výpovědi V. H. jsou nesmyslné, vzájemně si odporují a zamlčují významné skutečnosti a výpověď vůbec neměla být brána v potaz. Ze zapírání ohledně uskutečnění plnění svědka usvědčovaly další důkazy. Žalobkyně v rozhodné době nejednala s „dvakrát usvědčeným podvodníkem“, jak tvrdil žalovaný, byla V. H. i přes dlouhou známost a spolupráci podvedena. Žalovaný dále posuzoval věrohodnost (i doložených) tvrzení žalobkyně obdobně jako v případě osoby V. H., neboť proti jednateli žalobkyně bylo vedeno trestní stíhání. Na rozdíl od usvědčeného a odsouzeného V. H. však na něj bylo třeba hledět jako na osobu bezúhonnou.
13. V šestém žalobním bodě žalobkyně rozporovala tvrzení, že kromě formálních důkazních prostředků nepředložila žádné důkazní prostředky prokazující uskutečnění deklarovaných zdanitelných plnění. Žalobkyně přitom předložila řadu konkrétních písemných důkazů včetně svědeckých prohlášení (nikoli žalovaným zmíněných „čestných prohlášení“), které nedávají prostor k obecnému odmítnutí fakticity deklarovaných plnění. Předmětná svědecká prohlášení vždy reagovala na konkrétní pochybnosti a žalovaný je hodnotil nesprávně. Prohlášení V. M. vyvrací pochybnosti, že předmětná činnost probíhala jen v období předcházejícím tomu kontrolovanému, a zároveň potvrzuje, že V. H. v rozhodné době

aktivně jednal o předmětných plněních s žalobkyní v jejím sídle. Žalobkyně v podobě prohlášení V. M. předložila významný důkazní prostředek konkrétně prokazující tvrzené skutečnosti, které mohly být svědeckou výpovědí dále potvrzeny, žalovaný však k jejímu provedení nepřistoupil a prohlášení tohoto svědka nesprávně vyhodnotil.

14. V sedmém žalobním bodě žalobkyně zpochybnila tvrzení žalovaného, že za odvolací důvody nelze považovat důvody, v nichž se odvolatel odkáže na svá předchozí podání.
15. Závěrem žalobkyně dodala, že pokud by za skutečného dodavatele byl považován V. H., tak by s ohledem na rozhodnutí ve věci Kemwater a na něj navazující judikaturu bylo třeba jeho samotného považovat za plátce DPH, a tedy za způsobilého dodavatele.

III. Vyjádření žalovaného

16. Žalovaný ve vyjádření k žalobě soudu navrhl zamítnutí žaloby. Uvedl, že nebylo jeho povinností prokázat, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak tvrdí žalobkyně; postačilo prokázat, že o souladu se skutečností existují vážné a důvodné pochyby, které se žalobkyni nepodařilo rozptýlit, a že žalobkyně neunesla důkazní břemeno. K jednotlivým žalobním bodům nad rámec odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl následující.
17. K prvnímu žalobnímu bodu dodal, že pochybnosti o osobách jednajících za dodavatele plnění mohou být jednou z pochybností správce daně, zda k přijetí zdanitelného plnění došlo tak, jak žalobkyně tvrdila. I za této situace lze pochybnost vyvrátit, a to tím, že je existence zdanitelného plnění prokázána relevantními důkazními prostředky, k čemuž však nedošlo.
18. Tvrzení žalobkyně obsažené ve druhém žalobním bodě, že deklarovaní dodavatelé mohli poskytovat plnění i jinak než pomocí standardního zaměstnaneckého vztahu, je nepodložené. Zůstalo neprokázáno, že by předmětná plnění (v rozsahu několika stovek hodin) uskutečňoval přímo V. H. či jiné kvalifikované osoby.
19. Ke třetímu žalobnímu bodu žalovaný podotkl, že nelze srovnávat nálezy z trestního řízení v tom smyslu, že V. H. pod falešnou totožností ovládal předmětné dodavatele, s tím, zda v daňovém řízení pan H. (tito dodavatelé) fakticky poskytl konkrétní zdanitelná plnění. V daňovém řízení nebyla zjištěna žádná osoba oprávněná jednat za deklarované dodavatele.
20. Pracovní neschopnost V. H. zmíněná ve čtvrtém žalobním bodu byla spíše podpůrným zjištěním k ostatním významným pochybnostem. Daňové orgány nebyly povinny prokázat, že se předmětná plnění nemohla uskutečnit či že se neuskutečnila, nýbrž musely prokázat právě existenci vážných a důvodných pochybností.
21. K pátému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že svědecká výpověď V. H. nebyla nekriticky hodnocena jako svědčící pouze v neprospěch žalobkyně a podané svědectví nestálo samo o sobě za doměřením daně. I po výpovědi V. H. zůstala tvrzení žalobkyně nevyjasněna, naopak pochybnosti správce daně se prohloubily. Žalobkyně vykresluje osobu V. H. v nepříznivém světle, ale sama nebyla obezřetná v obchodním kontaktu s ním. Úkolem daňových orgánů nebylo ani prokazovat zfalšování hotovostních plateb. Ani úhrada finančních prostředků nepřispěla k prokázání faktického uskutečnění předmětných plnění.
22. K čestnému prohlášení V. M. žalovaný uvedl, že nemá v daňovém řízení takovou důkazní hodnotu, jakou mu žalobkyně přisuzuje. Žalovaný jej hodnotil samostatně i v kontextu s dalšími zjištěními. Předložená čestná prohlášení dalších osob představují písemné zachycení jejich projevu, avšak bezprostřednost ani možnost pokládat otázky těmto osobám nezaručovaly. Tak by tomu mohlo být až v případě jejich výslechu jako svědků, ten však

žalobkyně nenavrhla. Písemná prohlášení jako důkazní prostředky, které mají dle žalobkyně prokázat uskutečnění předmětných plnění, neobstojí.

23. Konečně k sedmému žalobnímu bodu žalovaný uvedl, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se výslovně vypořádával se všemi výtkami, které daňový subjekt v rámci daňového řízení uplatnil, ale pouze s těmi, které byly obsaženy v odvolání nebo by mohly mít vliv na výrok rozhodnutí.

IV. Další písemná podání účastníků řízení

24. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že se v žalobě soustředila na fázi řízení po vznesení pochybností správcem daně, kdy předložila důkazy prokazující její tvrzení. Žalovaný v dané fázi zejména řadu předložených důkazů neprovedl či je nesprávně hodnotil. V tomto smyslu tedy žalobkyně žádala, aby žalovaný prokázal, že se obchodní transakce neuskutečnila tak, jak tvrdila žalobkyně (tedy aby její důkazy přezkoumatelně vyvrátil). Následně žalobkyně v rámci žalobních bodů blíže polemizovala s tvrzeními žalovaného vyslovenými ve vyjádření k žalobě. To poté žalovaný korigoval ve své duplice, na níž žalobkyně reagovala ve své triplice, přičemž oba účastníci řízení ve svých písemných podáních setrvali na svých dosavadních procesních stanoviscích.

V. Posouzení věci Městským soudem v Praze

25. Soud na základě žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí včetně řízení, které jeho vydání předcházelo. Při přezkoumávání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
26. Při posouzení věci vycházel soud z následně uvedené právní úpravy:
27. Podle § 72 odst. 1 písm. a) ZDPH plátce je oprávněn k odpočtu daně na vstupu u přijatého zdanitelného plnění, které v rámci svých ekonomických činností použije pro účely uskutečňování zdanitelných plnění dodání zboží nebo poskytnutí služby s místem plnění v tuzemsku.
28. Podle § 72 odst. 2 písm. a) ZDPH daní na vstupu u přijatého zdanitelného plnění se rozumí daň uplatněná podle tohoto zákona na zboží, které plátcí bylo nebo má být dodáno, nebo službu, která mu byla nebo má být poskytnuta.
29. Podle § 73 odst. 1 písm. a) ZDPH pro uplatnění nároku na odpočet daně je plátce povinen splnit tyto podmínky: při odpočtu daně, kterou vůči němu uplatnil jiný plátce, mít daňový doklad.
30. Podle § 73 odst. 5 ZDPH neobsahuje-li doklad pro prokázání nároku na odpočet daně všechny předepsané náležitosti daňového dokladu, lze nárok prokázat jiným způsobem.
31. Podle § 89 odst. 1 daňového řádu má-li správce daně konkrétní pochybnosti o správnosti, průkaznosti nebo úplnosti podaného daňového tvrzení nebo jiné písemnosti předložené daňovým subjektem nebo o pravdivosti údajů v nich uvedených, vyzve daňový subjekt k odstranění těchto pochybností.
32. Podle § 89 odst. 2 daňového řádu ve výzvě správce daně uvede své pochybnosti způsobem, který umožní daňovému subjektu, aby se k nim vyjádřil, neúplné údaje doplnil, nejasnosti vysvětlil, nepravdivé údaje opravil nebo pravdivost údajů prokázal a předložil důkazní prostředky tak, aby došlo k odstranění těchto pochybností.
33. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v daňovém tvrzení a dalších podáních.
34. Podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu správce daně prokazuje skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost povinných evidencí, účetních záznamů, jakož i jiných záznamů, listin a dalších důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem.
35. Podle § 93 odst. 1 daňového řádu jako důkazních prostředků lze užít všech podkladů, jimiž lze zjistit skutečný stav věci a ověřit skutečnosti rozhodné pro správné zjištění a stanovení

daně a které nejsou získány v rozporu s právním předpisem, a to i těch, které byly získány před zahájením řízení. Jde zejména o tvrzení daňového subjektu, listiny, znalecké posudky, svědecké výpovědi a ohledání věci.

36. Soud předesílá, že žalobní body se do značné míry překrývají s argumentací uplatněnou žalobkyní v rámci odvolacího řízení. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130 přitom platí, že *„je-li rozhodnutí žalovaného správního orgánu řádně odůvodněno, je z něho zřejmé, proč žalovaný nepovažoval právní argumentaci účastníka řízení za důvodnou a proč jeho odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, sbodují-li se žalobní námitky s námitkami odvolacími a nedochází-li krajský soud k jiným závěrům, je přípustné, aby si krajský soud správné závěry se soublasnou poznámkou osvojl.“* Napadené rozhodnutí tyto požadavky splňuje, jelikož je argumentačně podrobné, komplexní a je z něj jednoduše seznatelné, z jakých důvodů žalovaný odvolacím námitkám žalobkyně nevyhověl.
37. Daňové řízení je postaveno na zásadě, že každý daňový subjekt má povinnost sám daň přiznat, tedy má břemeno tvrzení, ale také povinnost toto své tvrzení doložit, tj. nese i břemeno důkazní. Podle § 92 odst. 3 daňového řádu daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v řádném daňovém tvrzení, dodatečném daňovém tvrzení a dalších podáních. Je pak na správci daně, aby dokázal případné skutečnosti vyvracející věrohodnost, průkaznost, správnost či úplnost důkazních prostředků uplatněných daňovým subjektem (§ 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu). Unese-li správce daně své důkazní břemeno, je opět na daňovém subjektu, aby prokázal soulad účetnictví se skutečností, tj. aby setrval na svých původních tvrzeních a doložil, že přes vzniklé pochyby se sporný účetní případ udál tak, jak je o něm účtováno, anebo aby naopak upravil svá původní tvrzení, nabídl tvrzení nová, reflektující existenci pochyb o souladu účetnictví se skutečností, a tato svá revidovaná tvrzení prokázal (srov. též odstavce 10 až 18 napadeného rozhodnutí nebo např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2005, č. j. 5 Afs 188/2004-63, ze dne 30. 1. 2008, č. j. 2 Afs 24/2007-119, ze dne 5. 10. 2016, č. j. 6 Afs 176/2016-36, nebo ze dne 28. 2. 2018, č. j. 1 Afs 382/2017-48).
38. K prvnímu žalobnímu bodu soud uvádí, že skutečnost spočívající v neexistenci osob jednatelů deklarovaných dodavatelů žalobkyně zapsaných na základě falešných dokladů totožnosti je natolik nestandardní a daný postup natolik pochybný, že to vrhá stín na okolnosti tvrzené obchodní spolupráce jako celek, tedy v souhrnu s ostatními vyjádřenými pochybnostmi i na fakticitu přijetí předmětných zdanitelných plnění (zda k němu došlo tak, jak vyplývá z daňových dokladů). Neexistence osob zapsaných jednatelů vzbuzovala otázku, zda vůbec existovala nějaká osoba, která mohla jménem deklarovaných dodavatelů tvrzená plnění fakticky realizovat. Tato skutečnost tak byla způsobilá přispět k prvotním pochybnostem správce daně a k přenesení důkazního břemene na žalobkyni i ve vztahu k samotné fakticitě předmětných plnění (jeví-li se jako pochybné, že existovaly fyzické osoby, které by mohly předmětná plnění v deklarovaném rozsahu a za deklarovaných okolností vykonat, zakládá to pochybnosti i o existenci těchto plnění). Následná tvrzení žalobkyně, že deklarované dodavatele ovládal a jednal za ně V. H. (který mohl plnění poskytnout), a s tím související zjištění z daňového řízení přitom samotnou realizaci deklarovaných plnění (tj. že jmenovaný tato plnění žalobkyni skutečně poskytl) nijak neprokazují. Námitka podle prvního žalobního bodu tedy není důvodná.
39. Pochybnosti správce daně a potažmo i žalovaného o nedostatečnosti personálního zázemí deklarovaných dodavatelů pro uskutečnění předmětných zdanitelných plnění řešené ve

druhém žalobním bodě (ale souvisí s tím i první žalobní bod) představují typický důvod pro přenesení důkazního břemene stran prokázání fakticity deklarovaných zdanitelných plnění na daňový subjekt. Zjištěná absence (či nedostatek) zaměstnanců jakožto standardní pracovní síly bez bližšího objasnění vzbuzuje pochybnosti, jak deklarovaní dodavatelé po personální stránce zajišťovali poskytnutí předmětných plnění, přičemž podle dokumentů předložených žalobkyní v daňovém řízení mělo jít o plnění v celkovém rozsahu vyšších stovek hodin. Následně bylo na žalobkyni, aby se předloženými důkazy či důkazními návrhy pokusila vyslovené pochybnosti uspokojivě vyvrátit. Jistě lze připustit, že by deklarovaní dodavatelé mohli předmětná plnění poskytnout prostřednictvím jiných pracovníků než těch ve standardním zaměstnaneckém poměru, taková skutečnost nicméně z daňového řízení prokazatelně nevyplývá (po zformulování pochybností přitom s ohledem na přenesení důkazního břemene na žalobkyni nebylo na správci daně ani žalovaném, aby tuto možnost prokazatelně vyvrátili). Sám V. H. během své svědecké výpovědi nepotvrdil, že by předmětná zdanitelná plnění za deklarované dodavatele realizoval, přičemž to, že mu podle jeho tvrzení byla „přidělena nějaká osoba“ a že podle prohlášení pracovníků žalobkyně s ním do jejího sídla docházela blíže neidentifikovaná osoba (osoby), pochybnosti o dostatečné pracovní síle deklarovaných dodavatelů potřebné k realizaci předmětných plnění nijak nevyvrací ani nepotvrzuje. Jak trefně poznamenal žalovaný v napadeném rozhodnutí, *„výskyt určité osoby na určité ulici a v určitém městě však nijak nedokládá, že tato osoba zde uskutečňovala prověřovaná zdanitelná plnění“*, zvláště pokud V. H. popsal spolupráci žalobkyně s každým z deklarovaných dodavatelů tak, že *„u této společnosti vedla účetnictví společnost Accounting, která zpracovávala veškerou agendu. K předmětu spolupráce si to s odstupem času nepamatují, protože si firmu Accounting spojují jako společnost, která mi prováděla účetnictví.“* V. H. (případně i s dalšími osobami, které však neidentifikoval) tedy do sídla žalobkyně mohl případně docházet v souvislosti s vedením účetnictví deklarovaných dodavatelů ze strany žalobkyně, nikoli nutně za účelem poskytování deklarovaných plnění (vypověděl, že v sídle žalobkyně „fungoval“, což ale nelze prokazatelně spojit s poskytováním předmětných plnění). Ani po provedení dokazování tedy nedošlo k rozptýlení pochybností, zda deklarovaní dodavatelé disponovali (kvalifikovanou) pracovní silou, jež by jim umožnila realizovat předmětná plnění v deklarovaném rozsahu. Žalovaný přitom netvrdil, že zjištění stran absence personálního zázemí dodavatelů žalobkyně „vlastně vůbec není důležité“, jak se domnívala žalobkyně. Pouze v odst. 38 napadeného rozhodnutí v souladu s výkladem podaným v bodě 37 tohoto rozsudku vysvětlil, že i přes toto zjištění bylo možné, aby žalobkyně unesla svoje důkazní břemeno, pokud by prokázala soulad svých tvrzení se skutečností a tím dané pochybnosti rozptýlila, k čemuž však nedošlo. Soud souhlasí se žalovaným, že nebylo prokázáno, že by konkrétní zdanitelná plnění pro žalobkyni uskutečnil přímo V. H. či jiné osoby, které žalobkyně ani nekonkretizovala. Ani námitka obsažená ve druhém žalobním bodě tedy není důvodná.

40. Ohledně třetího žalobního bodu soud uvádí, že souhlasí se žalobkyní do té míry, že nedoložení plné moci či jiného oprávnění k jednání V. H. za deklarované dodavatele samo o sobě nepředstavuje pochybnost o fakticitě plnění. Toto nedoložení nicméně doplňuje ostatní vyřčené pochybnosti a dokresluje přístup žalobkyně k tvrzené obchodní spolupráci. Žalobkyně si neuschovala příslušnou dokumentaci, která měla V. H. opravňovat k poskytování předmětných plnění jménem deklarovaných dodavatelů (pokud kdy taková dokumentace existovala), ačkoliv se pro žalobkyni jednalo o nové obchodní partnery, jejichž zapsané společníky ani jednatele nemohla znát (jednalo se o fiktivní osoby), přičemž

žalobkyně měla přístup do účetnictví deklarovaných dodavatelů atd. (blíže viz odst. 41 napadeného rozhodnutí popisující nestandardní okolnosti tvrzené obchodní spolupráce a lhostejný přístup žalobkyně vůči nim). Zůstalo tak u ničím nepodloženého tvrzení žalobkyně a V. H., že ten plnou mocí (kterou si sám jménem fiktivních jednatelů deklarovaných dodavatelů vystavil) disponoval, přičemž tato nebyla v průběhu daňového řízení předložena, aby mohla být případně podrobena zkoumání správce daně, zda na jejím základě mohla žalobkyně nabýt oprávněného dojmu, že V. H. ohledně předmětných plnění jedná jménem deklarovaných dodavatelů. Soud souhlasí se žalovaným, že nebyla bezpečně zjištěna žádná osoba oprávněná jednat navenek (vůči žalobkyni) za deklarované dodavatele. Tato skutečnost byla v kontextu dalších okolností tvrzené obchodní spolupráce způsobila přispět k pochybnostem ohledně jejího účelu a průběhu. Námitka podle třetího žalobního bodu tedy také není důvodná.

41. Čtvrtý žalobní bod se týkal zjištěné dočasné pracovní neschopnosti V. H. v rozhodném období, která dále rozvíjela (na několika místech napadeného rozhodnutí se uvádí, že V. H. „navíc“ byl v pracovní neschopnosti) pochybnosti, zda V. H. jakožto jediná identifikovaná fyzická osoba, která měla fakticky realizovat předmětná zdanitelná plnění, tak skutečně činil (v daném kontextu s ohledem na jeho zdravotní stav). Jistě nelze vyloučit, že i během prohlášené dočasné pracovní neschopnosti by bylo možné předmětné činnosti fakticky vykonat, prokázání této skutečnosti však nebylo úkolem správce daně ani žalovaného, nýbrž žalobkyně. O vzniku pracovní neschopnosti přitom podle § 57 odst. 1 zákona č. 187/2006 Sb., o nemocenském pojištění, v rozhodném znění, rozhoduje ošetřující lékař, a to na základě vážných zdravotních důvodů. S ohledem na tuto skutečnost správce daně a potažmo též žalovaný oprávněně shledali ve zjištěné pracovní neschopnosti V. H. prvotní vážné a důvodné pochybnosti, zda jmenovaný mohl fakticky předmětná plnění vzhledem ke svému zdravotnímu stavu provádět. Žalobkyně přitom v daňovém řízení následně mohla i přesto prokázat, že jí předmětná plnění fakticky byla poskytnuta a že tak skutečně učinil V. H. (nebylo nutné, aby prokazovala zdravotní stav V. H. a správní orgány po ní ani nic takového nepožadovaly), k tomu však nedošlo. Ani tuto námitku tedy soud nepovažuje za důvodnou.
42. K prvnímu až čtvrtému žalobnímu bodu soud souhrnně dodává, že se týkaly pochybností vyslovených správcem daně (a následně žalovaným), zda se předmětná zdanitelná plnění uskutečnila tak, jak je o nich účtováno na předložených daňových dokladech. Lze přitom přisvědčit žalovanému, že samotné formální daňové doklady takové pochybnosti i vzhledem jejich obecnosti a malé průkaznosti ohledně okolností předmětných plnění vyvrátit nemohou. Dané pochybnosti lze v podstatě shrnout tak, že byly založeny na nejistotě ohledně existence a identity fyzických osob, které měly deklarovaná zdanitelná plnění podle předložených daňových dokladů žalobkyni reálně poskytnout (tj. zda k tomu na straně dodavatelů žalobkyně existovalo odpovídající personální zázemí) s tím, že zapsaní společníci a jednatelé byli toliko fiktivními osobami vytvořenými V. H. Ve vztahu k těmto důvodům soud zkoumal, zda oprávněně vedly správní orgány k vyslovení (prokázání) vážných a důvodných pochybností ve smyslu § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu ohledně reálného uskutečnění tvrzených plnění, přičemž na tuto otázku z výše popsanych důvodů odpověděl kladně. Následně bylo na žalobkyni, aby s ohledem na její důkazní břemeno prokázala, že deklarovaná zdanitelná plnění skutečně přijala, a to včetně toho, jaký byl jejich předmět, rozsah, způsob provedení, jakož i to, že je přijala od deklarovaných dodavatelů, resp. aby prokazatelně vyvrátila důvodně vyřčené pochybnosti ohledně uskutečnění těchto plnění. To se však žalobkyni, jak bude vysvětleno níže, nepodařilo.

43. K pátému žalobnímu bodu soud poznamenává, že správce daně po zformulování vážných a důvodných pochybností k provedení svědecké výpovědi V. H. jakožto jediné identifikované existující fyzické osoby přistoupil za účelem zjištění, zda tato osoba přispěje k prokázání fakticity předmětných plnění nebo k rozptýlení vyřčených pochybností. K tomu však nedošlo, jelikož výpověď V. H. byla značně obecná a neurčitá. Svědek ani v reakci na konkrétní otázku správce daně nepotvrdil, že by předmětná plnění prováděl a nesdělil k tomu žádné bližší okolnosti (ani nebyl schopen identifikovat své údajné spolupracovníky či specifikovat, na čem se tito měli podílet). Naopak uvedl, že deklarovaným dodavatelům dodávala plnění žalobkyně v podobě „*vedení účetnictví a zpracovávání veškeré agendy*“, přičemž právě v souvislosti s tím mohl docházet do sídla žalobkyně atd. (bližze viz bod 24 napadeného rozhodnutí). Nelze vyloučit, že V. H. při podání svědecké výpovědi mohl s ohledem na svou trestnou činnost související s deklarovanými dodavateli některé skutečnosti zamlčet či zkreslit. To však nic nemění na tom, že jeho výpověď nijak neprokazovala, že by deklarovaní dodavatelé (či někdo jiný) žalobkyni fakticky předmětné plnění poskytli, ani nepřispěla k rozptýlení pochybností správce daně (naopak je spíše posílila). Obsah svědecké výpovědi tedy nijak nepřispěl k unesení důkazního břemene žalobkyní a v tomto světle je třeba ji hodnotit. Otázky týkající se věrohodnosti či motivace svědka (včetně toho, zda bylo v daňovém řízení prokázáno, že jde o usvědčeného a odsouzeného pachatele trestné činnosti) nejsou za daných okolností podstatné, jelikož jeho výpověď zkrátka nemohla přispět k prokázání fakticity předmětných plnění či k vyvrácení pochybností, lhostejno zda vzhledem k jejímu obsahu nebo pro nevěrohodnost svědka (ani ta by žalobkyni ve vztahu k jejímu důkaznímu břemenu nijak neprospěla). K tvrzení žalobkyně, že „*výpověď pana H. z několika různých důvodů nemůže být podkladem ke tvrzení, že sporná plnění nebyla fakticky poskytnuta, resp. že tato výpověď nemůže být podkladem skoro k ničemu. Přesto tento důkaz žalovaný zařadil mezi zcela zásadní důvody pro svoje potvrzení doměření daně*“, soud podotýká, že žalovaný nic takového nevyslovil. Z napadeného rozhodnutí (konkrétně zejm. z bodu 33) jednoznačně vyplývá, že dodatečné platební výměry potvrdil z toho důvodu, že žalobkyně neodstranila pochybnosti správce daně a neunesla své důkazní břemeno, tj. neprokázala, že předmětná zdanitelná plnění skutečně od deklarovaných dodavatelů přijala, nikoli tedy z důvodu, že by bylo prokázáno neposkytnutí předmětných plnění.
44. Žalobkyně se v žalobě zaměřila na otázku nevěrohodnosti V. H. a vyvrácení některých jeho tvrzení či na jejich protichůdnou povahu (zejména ohledně přístupu k účetnictví a datovým schránkám deklarovaných dodavatelů a přebírání hotovosti), a dále na to, co svědek zmínit opomněl (bezhotovostní platby bankovními převody). Taková argumentace žalobkyně (i kdyby byla opodstatněná) nicméně nemohla nijak přispět k prokázání faktického přijetí předmětných plnění ze strany žalobkyně na základě výpovědi V. H., a soud ji tedy nepovažuje za relevantní pro posouzení zákonnosti napadeného rozhodnutí.
45. Žalovaný nepřistupoval k jednateli žalobkyně (a potažmo ani k ní) jako k usvědčenému a odsouzenému, když v napadeném rozhodnutí uvedl, že „*v souvislosti s nyní prověřovanými zdanitelnými plněními bylo zahájeno trestní stíhání jednatele a společníka odvolatele Ing. J. K. (viz úřední záznam správce daně č. j. 1557063/21/2914-60563-712324 ze dne 8. 10. 2021). Viděno optikou odvolatele by tak musely být všechny důkazní prostředky a tvrzení předložené odvolatelem označeny za nevěrohodné a neměly by být hodnoceny.*“ Soud má za to, že žalovaný tím chtěl pouze vysvětlit, že tvrzená zdanitelná plnění se týkala jak trestné činnosti V. H., tak trestního stíhání jednatele žalobkyně, a oba subjekty (V. H. i žalobkyně, resp. její

jednatel) tak v tomto ohledu mohly mít motivaci uvádět tvrzení odlišná od skutečnosti. S tímto závěrem se soud ztotožňuje.

46. Kromě toho žalobkyně tvrdila, že v určitých pasážích výpovědi V. H. fakticitu předmětných plnění potvrdil. K tomu, že V. H. vypověděl, že „fungoval“ v sídle žalobkyně a byla mu „přidělena nějaká osoba“ soud odkazuje na vypořádání druhého žalobního bodu. K otázce, zda V. H. potvrdil přebírání hotovosti od žalobkyně, soud uvádí, že na otázku správce daně na přebírání hotovosti od žalobkyně týkající se fakturovaných prací za předmětná zdaňovací období a případné bližší okolnosti jmenovaný odpověděl, že *„Pokud jsem nějakou hotovost přebíral, vždy končila u společnosti Accounting, která zajišťovala úhrady za nákupy původců služeb, jak mě známých, tak neznámých.“* Z uvedeného sdělení rozhodně nelze dovodit, že by svědek přebírání hotovosti za předmětná plnění prokazatelně potvrdil (svou odpověď uvedl slovem „pokud“, použil tedy podmiňovací způsob, přičemž ani neuvedl detaily hypotetického přebírání hotovosti a jednotlivých plnění). V reakci na předložený příjmový podkladní doklad vystavený TNHFrM s.r.o., ke konkrétní faktuře týkající se předmětného plnění a otázku správce daně, zda svědek převzal v něm uvedenou hotovost a zda je na příjmovém dokladu jeho podpis, tento uvedl: *„Podpis je určitě můj jako osoba Gonda, určitě jsem částku nepoužil ve svůj osobní prospěch. A předpokládám, že částka byla použita pro původce služeb, které neznám.“* Ani z této odpovědi jednoznačně nevyplývá, že by V. H. danou hotovost převzal, pouze potvrdil, že na příjmovém dokladu je jeho podpis za Michala Gondy. Právě uvedené nijak nepotvrzuje fakticitu předmětných plnění. V. H. přitom těžko mohl věrohodně potvrdit přebírání hotovosti (a jeho okolnosti) za konkrétní zdanitelné plnění, když již z úvodu jeho výpovědi vyplývá, že nepotvrdil samotné poskytnutí předmětných plnění, jichž se mělo přebírání hotovosti týkat, natož jeho bližší okolnosti. I pokud by byla pravda, že svědek zároveň tvrdil, že hotovost přebíral i nepřebíral, jak vyslovila žalobkyně, nijak by to nepřispělo k prokázání fakticity plnění či rozptýlení pochybností. Přebírání hotovosti za konkrétní předmětná plnění tedy nebylo spolehlivě prokázáno. Nadto, jak správně podotkl žalovaný, ani prokázané přebírání hotovosti ještě neprokazuje, že se plnění, jehož se mělo týkat, fakticky uskutečnilo.
47. Soud tedy uzavírá, že svědecká výpověď V. H. k potvrzení fakticity předmětných plnění nepřispěla a ani nevyvrátila pochybnosti formulované správcem daně a žalovaným. Námitky podle pátého žalobního bodu tak rovněž nejsou důvodné.
48. Ohledně šestého žalobního bodu soud uvádí, že souhlasí se žalovaným, že žalobkyně nepředložila důkazy ani nenavrhlá takové důkazní prostředky, které by byť i ve vzájemných souvislostech vedly k prokázání fakticity předmětných plnění a vyvrácení pochybností správce daně a žalovaného.
49. Žalobkyně v daňovém řízení sice předložila dokumenty týkající se „jedle sibiřské“, s čímž dle jejího tvrzení měla souviset předmětná zdanitelná plnění, nicméně v daňovém řízení nebylo bezpečně prokázáno, že se jednalo o plnění dle předložených formálních daňových dokladů (tyto byly značně obecné a o „jedli sibiřské“ v nich není ani zmínka, přičemž nebyly věrohodně specifikovány ani předloženými přílohami k nim, když nebylo zřejmé, kdo, kdy a za jakých okolností tyto přílohy vyhotovil). Žalobkyní předloženými dokumenty tedy nebyl prokázán obsah ani rozsah deklarovaných plnění. Na tom nic nemění ani žalobkyní doložená prohlášení (lhostejno, zda terminologicky označená jako „svědecká“ či „čestná“, podstatný je jejich důkazní význam). Ta v podstatě obsahují pouze relativně obecná vyjádření pracovníků či spolupracovníků žalobkyně, že se V. H. (a případně též další neidentifikované osoby) účastnil jednání v sídle žalobkyně, přičemž přinášel a odnášel blíže

nespecifikované dokumenty. Ve dvou prohlášeních (zaměstnankyně žalobkyně A. H. a spolupracovníka žalobkyně V. K.) se pak dodává, že se jednání týkala „jedle sibiřské“. Ani tyto informace však nevypovídají nic o konkrétním obsahu (zda se skutečně jednalo o výkon prací dle předložených daňových dokladů) a rozsahu předmětných zdanitelných plnění, ani o tom, zda je opravdu realizoval V. H. (případně jeho spolupracovníci). Další písemná prohlášení se obsahovala vyjádření odběratelů žalobkyně, že jí svěřili likvidaci a skartaci dokumentů, přičemž je žalobkyně informovala, že tuto činnost bude provádět prostřednictvím třetích osob. To ovšem ani v souvislosti s doklady o likvidaci skartovaného materiálu neprokazuje, že žalobkyně tak skutečně učinila a že jde právě o předmětná plnění v příslušném rozsahu poskytnutá jí deklarovanými dodavateli. Prohlášení pracovníků žalobkyně pak mohou poukazovat pouze na to, že tyto pracovnice nevykonávaly vyjmenované činnosti týkající se archivace dokumentů, nikoli však že se tak v příslušném rozsahu dělo v rámci předmětných plnění poskytovaných žalobkyni deklarovanými dodavateli, potažmo V. H. Žalovaný tedy nezatížil napadené rozhodnutí vadou nezákonnosti, pokud předložená písemná prohlášení ani v souvislosti s ostatními důkazy nehodnotil jako způsobila k prokázání fakticity předmětných plnění (a k odstranění vyslovených pochybností). Vzhledem k tomu nelze za pochybení správního orgánu považovat ani to, že sám od sebe neprovedl výslech autorů těchto prohlášení. K prokázání fakticity předmětných plnění nepostačovaly ani tvrzené hotovostní (k nim se soud vyjádřil již v souvislosti s pátým žalobním bodem) a doložené bezhotovostní úhrady, ohledně jejichž posouzení soud souhlasně odkazuje na bod 46 napadeného rozhodnutí.

50. K písemnému prohlášení V. M. a návrhu na provedení jeho výslechu soud předně ve shodě se žalovaným podotýká, že tyto důkazní návrhy žalobkyně s ohledem na lhůtu podle § 115 odst. 2 a 3 daňového řádu uplatnila opožděně, jelikož je u žalovaného během odvolacího řízení uplatnila dne 2. 12. 2022, tedy až po uplynutí lhůty prodloužené na základě žádosti žalobkyně žalovaným do dne 30. 11. 2022. Podle § 115 odst. 4 daňového řádu se přitom k důkazním návrhům uplatněným po uplynutí této lhůty nepřihlíží. Jakákoli další argumentace ohledně prohlášení V. M. v napadeném rozhodnutí je tedy nad rámec zákonné povinnosti žalovaného. Z obsahového hlediska soud v souladu se žalovaným považuje za rozhodné, že podle (značně obecného) prohlášení se V. M. jakožto osoba přepravující V. H. do sídla žalobkyně přímo neúčastnil jednání v sídle žalobkyně, jež se mělo týkat „jedle sibiřské“ (z prohlášení ani není zřejmé, jak V. M. tuto znalost nabyl). S ohledem na to není prohlášení V. M. o nic více průkazné, než výše zmíněná prohlášení A. H. a V. K. Z jeho prohlášení se skutečně jeví, že V. M. nevnímal bezprostředně vlastními smysly, čeho se měla jednání v sídle žalobkyně konkrétně týkat a zda to odpovídá obsahu, rozsahu a způsobu provedení předmětných plnění uvedených na daňových dokladech. Žalovaný tedy nepochybil, pokud neprovedl svědeckou výpověď V. M., jelikož měl důvodně za to, že by nemohla přispět k prokázání fakticity předmětných plnění.
51. Soud uzavírá, že žalobkyně v daňovém řízení nepředložila ani nenavrhlá takové důkazy, které by (jednotlivě či v jejich souhrnu) vedly k prokázání fakticity předmětných zdanitelných plnění a k rozptýlení vážných a důvodných pochybností daňových orgánů, a neunesla tedy své důkazní břemeno. Námitky podle šestého žalobního bodu tedy nejsou důvodné.
52. Ve vztahu sedmému žalobnímu bodu soud uvádí, že i v tomto směru souhlasí s názorem žalovaného a odkazuje k tomu na ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu, konkrétně například na rozsudek ze dne 18. 7. 2013, č. j. 1 Afs 54/2013-36, podle kterého

„(d)le ustálené judikatury je třeba žalobní body výslovně formulovat v žalobě. Vychází se z toho, že soudní řízení není pokračováním správního řízení, nýbrž zcela samostatným typem přezkumného řízení. Pokud však žalobce v žalobě odkáže na konkrétní, ve vztahu k jeho věci jednoznačně individualizovanou a nezaměnitelnou skutkovou či právní argumentaci, kterou vyslovil v předchozím řízení správním, a pokud tato argumentace nevyžaduje pro účely řízení o žalobě žádné další konkretizace, modifikace či upřesnění, lze ji zásadně považovat za součást žaloby (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2008, čj. 2 As 43/2005 – 79). Takto však stěžovatelka nepostupovala, neboť neoznačila, na kterou konkrétní část argumentace uvedené v odvolání odkazuje, nýbrž pouze povšečně uvedla, že námitky proti rozhodnutím žalovaného se shodují s odvolacími námitkami. Takovýto odkaz nesměřuje k určité, jednoznačně individualizované a nezaměnitelné argumentaci“. Soud si je vědom toho, že daný závěr se vztahoval k formulaci žalobních bodů v žalobě v podobě pouhého odkazu na odvolání, nicméně má za to, že situace je obdobná i v případě odkazu na předchozí podání obsaženého v odvolání, jelikož podobně jako je tomu v případě žaloby a žalobních bodů, i v odvolání je třeba vymezit konkrétní důvody, v nichž odvolatel spatřuje nesprávnost nebo nezákonnost odvoláním napadeného rozhodnutí (srov. § 112 odst. 1 písm. d) daňového řádu). Žalobkyně přitom ve svém odvolání v podstatě pouze odkázala na svá předchozí podání učiněná v souvislosti s proběhlou daňovou kontrolou, která s ohledem na časovou souslednost nemohla reagovat na konkrétní argumentaci obsaženou v později vydané zprávě o daňové kontrole, jež představovala podklad pro vydání dodatečných platebních výměrů, proti nimž odvolání směřovalo. Za daných okolností po žalovaném nelze oprávněně požadovat, aby podrobně reagoval na veškerou blíže nevymezenou argumentaci obsaženou v předchozích podáních žalobkyně. Žalovaný se přitom uceleně a srozumitelně vyjádřil k podstatným okolnostem případu a výslovně reagoval na konkrétní argumentaci uplatněnou žalobkyní v průběhu odvolacího řízení. Takový postup dle názoru soudu koresponduje dikci zákona a nezakládá nezákonnost napadeného rozhodnutí. Ani námitka podle sedmého žalobního bodu tudíž není důvodná.

53. K poukazu žalobkyně na rozsudek Kemwater soud uvádí, že v případě Kemwater vznikl spor o identitu deklarovaného dodavatele z toho důvodu, že daňový subjekt nebyl schopen uvést, s kým za deklarovanou dodavatelskou společnost jednal, přičemž důkazy provedené orgány finanční správy svědčily o tom, že jednatel deklarované dodavatelské společnosti za tuto společnost nejednal a ani k tomu nikoho nepověřil. Sporná však nebyla samotná obchodní transakce, při níž mělo k poskytnutí zdanitelného plnění dojít a o níž existoval daňový doklad. V daňovém řízení v nyní posuzované věci však nebylo prokázáno ani faktické uskutečnění zdanitelných plnění v deklarovaném rozsahu, což vylučuje nejen možnost aplikace závěrů rozsudku Kemwater, ale také přiznání nároku na odpočet DPH s ohledem na neprokázání naplnění hmotněprávních podmínek stanovených v ZDPH.
54. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji prvním výrokem rozsudku podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl. Soud o věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. rozhodl bez nařízení ústního jednání (žalovaný s tím výslovně souhlasil a žalobkyně ve stanovené lhůtě nevyjádřila nesouhlas s takovým postupem).
55. Jelikož žalobkyně nebyla ve sporu úspěšná a žalovanému žádné důvodně vynaložené náklady nad rámec jeho běžné činnosti v řízení nevznikly, soud druhým výrokem rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s. rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 29. srpna 2024

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu